

Dziennik Urzędowy C 156

Unii Europejskiej

Tom 47

Wydanie polskie

Informacje i zawiadomienia

12 czerwca 2004

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść	Strona
	I Informacja	
	Trybunał Sprawiedliwości	
	TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI	
2004/C 156/01	Złożenie ślubowania przez nowych członków Trybunału	1
2004/C 156/02	Wybór prezesów izb	1
2004/C 156/03	Przydzielenie sędziów do izb	1
2004/C 156/04	Listy służące do ustalania składów Trybunału	2
2004/C 156/05	Sprawa C-125/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wstępnego orzeczenia arbitrażowego Commission litiges voyages wydanego dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie Guy Denuit i Betty Cordenier przeciwko Transorient – Mosaique Voyages et Culture S.A.	3
2004/C 156/06	Sprawa C-166/04: Skarga wniesiona dnia 2 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej	3
2004/C 156/07	Sprawa C-167/04 P: Odwołanie wniesione dnia 5 kwietnia 2004 r. przez spółkę JCB Service od wyroku pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01 JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.	3
2004/C 156/08	Sprawa C-170/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Högsta domstolen, wydanego dnia 30 marca 2004, w sprawie Klasa Rosengrena, Bengta Morellego, Hansa Särmana, Matsa Åkerströma, Åkego Kempe, Andersa Kempe, Björna Rosengrena, Martina Lindberga, Jona Pierre'a i Tony'ego Stafa przeciwko Prokuratorowi Królestwa	4
2004/C 156/09	Sprawa C-173/04 P: Odwołanie złożone dnia 8 kwietnia 2004 r. (telefaks z dnia 6 kwietnia 2004 r.) przez Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02, Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).	5
2004/C 156/10	Sprawa C-174/04: Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej	5

<u>Zawiadomienie nr</u>	Treść (ciąg dalszy)	Strona
2004/C 156/11	Sprawa C-178/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Bundesverwaltungsgericht wydanego dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie Franz Marhold przeciwko Landowi Baden-Württemberg	6
2004/C 156/12	Sprawa C-180/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Tribunale di Genova wydanego dnia 15 marca 2004 r. w sprawie Andrea Vassallo przeciwko Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate („Aziende”)	6
2004/C 156/13	Sprawa C-184/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Korkein hallinto-oikeus, wydanego dnia 16 kwietnia 2004 r. w sprawie Miasta Uusikaupunki.	6
2004/C 156/14	Sprawa C-186/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku wydziału administracyjnego Conseil d'Etat (Belgia), wydanego dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie P. Housieaux przeciwko Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale popieranych przez Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) i SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.)	7
2004/C 156/15	sprawa C-190/04 P: Odwołanie wniesione w dniu 23 kwietnia 2004 r. przez Grahama Frencha, Johna Neigera i Michaela Leightona od postanowienia piątej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie T-319/03 pomiędzy Grahamem Frenchem, Johnem Stevenem Neigerem, Michaeliem Leightonem, Johnem Frederickiem Richardem Pascoe, Richardem Micklethwaitem i Ruth Margaret Micklethwait przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich	7
2004/C 156/16	Sprawa C-191/04: Skarga wniesiona dnia 26 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej	8
2004/C 156/17	Sprawa C-192/04: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Cour de cassation (Francja), 1ère chambre civile, wydanego dnia 17 lutego 2004 r., w sprawie Société Lagardère Active Broadcast, wstępującej w prawa spółki Europe 1 communication SA przeciwko Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE) i Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten MBG, GVL SARL, przy udziale Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision (CERT) Europe 1 SA	8
2004/C 156/18	Sprawa C-193/04: Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Supremo Tribunal Administrativo, druga izba spraw podatkowych spornych, wydanego dnia 17 marca 2004 r. w sprawie Fazenda Pública przeciwko Organon Portuguesa – Produtos Químicos e Farmacêuticos, Lda	9
<hr/>		
II <i>Akty przygotowawcze</i>		
.....		
<hr/>		
III <i>Powiadomienia</i>		
2004/C 156/19	Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej Dz.U. C 146 z 29.4.2004.	10

I

(Informacja)

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Złożenie ślubowania przez nowych członków Trybunału

(2004/C 156/01)

Mianowani, decyzją rządów Państw Członowskich Wspólnot Europejskich z dnia 1 maja 2004 r. ⁽¹⁾, sędziami Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich:

— na okres od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 6 października 2006 r.,

Panowie: Kūris, Arestis, Borg Barthet, Malenkovský i Levits,

— na okres od dnia 1 maja 2004 r. do dnia 6 października 2009 r.,

Panowie: Makarczyk, Juhász, Ilešič, Klučka i Löhmus,

złożyli ślubowanie przed Trybunałem w dniu 11 maja 2004 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 169 z 1.5.2004 r., str. 22.

Wybór prezesów izb

(2004/C 156/02)

Na zgromadzeniu w dniu 13 maja 2004 r. na podstawie art. 10 § 1 akapit pierwszy regulaminu, sędziowie Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wybrali Pana Rosasa na prezesa trzeciej izby, złożonej z pięciu sędziów, na okres do dnia 6 października 2006 r. a na podstawie art. 10 § 1 akapit drugi regulaminu, Pana Puissocheta na prezesa nowej, szóstej izby, na okres do dnia 6 października 2004 r.

Przydzielenie sędziów do izb

(2004/C 156/03)

W trakcie zgromadzenia w dniu 13 maja 2004 r. Trybunał postanowił przydzielić sędziów do izb w sposób następujący:

Pierwsza izba:

Pan Jann, prezes izby

Pan Cunha Rodrigues, Pani Colneric, Panowie: Lenaerts, Schiemann, Juhász, Ilešič i Levits, sędziowie.

Druga izba:

Pan Timmermans, prezes izby

Panowie: Gulmann, Schintgen, Pani Silva de Lapuerta, Panowie: Makarczyk, Kūris, Arestis i Klučka, sędziowie.

Trzecia izba

Pan Rosas, prezes izby

Panowie: La Pergola, Puissochet, Pani Macken, Panowie: von Bahr, Borg Barthet, Malenkovský i Löhmus, sędziowie.

Czwarta izba

Pan Cunha Rodrigues, prezes izby

Pani Colneric, Panowie: Lenaerts, Schiemann, Juhász, Ilešič i Levits, sędziowie.

Piąta izba

Pan Gulmann, prezes izby

Pan Schintgen, Pani Silva de Lapuerta, Panowie: Makarczyk, Kūris, Arestis i Klučka, sędziowie.

Szósta izba

Pan Puissochet, prezes izby

Pan La Pergola, Pani Macken, Panowie: von Bahr, Borg Barthet, Malenkovský i Löhmus, sędziowie.

Listy służące do ustalania składów Trybunału

(2004/C 156/04)

Podczas zgromadzenia w dniu 14 maja 2004 r. Trybunał sporządził następującą listę, o której mowa w art. 11b § 2 regulaminu, służącą do ustalenia składu wielkiej izby:

Pan Gulmann

Pan Levits

Pan La Pergola

Pan Lõhmus

Pan Puissochet

Pan Klučka

Pan Schintgen

Pan Malenovský

Pani Macken

Pan Ilešič

Pani Colneric

Pan Borg Barthet

Pan von Bahr

Pan Arestis

Pan Cunha Rodrigues

Pan Juhász

Pani Silva de Lapuerta

Pan Kūris

Pan Lenaerts

Pan Makarczyk

Pan Schiemann

Podczas zgromadzenia w dniu 14 maja 2004 r. Trybunał sporządził następujące listy, o których mowa w art. 11c § 2 akapit pierwszy regulaminu, służące do ustalenia składu izb złożonych z pięciu sędziów:

Do pierwszej izby:

Pani Colneric

Pan Levits

Pan Cunha Rodrigues

Pan Ilešič

Pan Lenaerts

Pan Juhász

Pan Schiemann

Do drugiej izby:

Pan Gulmann

Pan Klučka

Pan Schintgen

Pan Arestis

Pani Silva de Lapuerta

Pan Kūris

Pan Makarczyk

Do trzeciej izby:

Pan La Pergola

Pan Lõhmus

Pan Puissochet

Pan Malenovský

Pani Macken

Pan Borg Barthet

Pan von Bahr

Podczas zgromadzenia w dniu 14 maja 2004 r. Trybunał sporządził następujące listy, o których mowa w art. 11 c § 2 akapit drugi regulaminu, służące do ustalenia składu izb złożonych z trzech sędziów:

Do czwartej izby:

Pani Colneric

Pan Lenaerts

Pan Schiemann

Pan Juhász

Pan Ilešič

Pan Levits

Do piątej izby:

Pan Schintgen

Pani Silva de Lapuerta

Pan Makarczyk

Pan Kūris

Pan Arestis

Pan Klučka

Do szóstej izby:

Pan La Pergola

Pani Macken

Pan von Bahr

Pan Borg Barthet

Pan Malenovský

Pan Lõhmus

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wstępnego orzeczenia arbitrażowego Commission litiges voyages wydanego dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie Guy Denuit i Betty Cordenier przeciwko Transorient – Mosaique Voyages et Culture S.A.

(Sprawa C-125/04)

(2004/C 156/05)

Dnia 8 marca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wstępnego orzeczenia arbitrażowego Commission litiges voyages (Belgia), wydanego dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie Guy Denuit i Betty Cordenier przeciwko Transorient – Mosaique Voyages et Culture S.A.

Commission litiges voyages (Belgia) zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje jedynie możliwość podwyższenia ceny i precyzyjnie określa sposób jej kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG⁽¹⁾, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on w sposób dorozumiany obniżenie ceny zgodnie z tym samym sposobem kalkulacji?
2. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje możliwość zarówno podwyższenia, jak i obniżenia ceny bez precyzyjnego określenia sposobu jej kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on nieważność każdej takiej klauzuli lub że ogranicza nieważność do przypadków podwyższenia ceny?
3. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje możliwość, wyłącznie w odniesieniu do organizatora imprezy turystycznej i/lub punktu sprzedaży detalicznej, zarówno podwyższenia, jak i obniżenia ceny i precyzyjnie określa sposób jej kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on nieważność każdej takiej klauzuli lub że jej nieważność jest ograniczona do przypadków podwyższenia ceny?
4. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje możliwość, zarówno w odniesieniu do organizatora imprezy turystycznej i/lub punktu sprzedaży detalicznej, jak i konsumenta, podwyższenia i obniżenia ceny i precyzyjnie określa sposób jej

kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na organizatora imprezy turystycznej i/lub punkt sprzedaży detalicznej obowiązek obniżenia ceny, w przypadku, gdy nie ubiegał się o to konsument?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158 z 23.6.1990, str. 59).

Skarga wniesiona dnia 2 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-166/04)

(2004/C 156/06)

W dniu 2 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Marię Patakę i Michela Van Beeka, doradców prawnych w służbie prawnej Komisji

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, iż nie podejmując wszelkich środków koniecznych dla ustanowienia i wprowadzenia w życie spójnego, szczególnego i zintegrowanego systemu prawnego, zapewniającego trwałe zarządzanie i skuteczną ochronę w Strefie Szczególnej GR2310001 „Delta Acheloos, Laguna Messolonghi/Aitolikon, ujście rzeki Evinos oraz wyspy Echinades”, w świetle celów ochrony dyrektywy 79/409/EEC w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾, Republika Grecka nie wywiązała się z obowiązków przewidzianych w art. 4 ust. 1 i 2 wspomnianej dyrektywy;
- obciążyć Republikę Grecką kosztami.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Państwo Członkowskie nie może powoływać się na okoliczności czy trudności natury wewnętrznej dla usprawiedliwienia uchybienia zobowiązaniom i terminom przewidzianym w prawie wspólnotowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z dnia 25 kwietnia 1979 r., str. 1.

Odwołanie wniesione dnia 5 kwietnia 2004 r. przez spółkę JCB Service od wyroku pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01 JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

(Sprawa C-167/04 P)

(2004/C 156/07)

Dnia 5 kwietnia 2004 r. spółka JCB Service, z siedzibą w Rocester, Staffordshire (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez E. Morgon de Rivery, prawnika, wniosła do Sądu Pierwszej Instancji odwołanie od wyroku pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01⁽¹⁾ JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01 JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, ze uwagi na fakt, iż jest on sprzeczny z prawem wspólnotowym gdyż narusza prawo wnoszącej odwołanie do obrony, lub
2. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01, JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w zakresie, w jakim: (i) kwestionuje ogólny zakaz sprzedaży biernej przez autoryzowanych dystrybutorów w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii, Francji i we Włoszech, jak również rzekomy zakaz korzystania ze źródeł zaopatrzenia dystrybutorów we Francji i we Włoszech, co uniemożliwiło dostawy krzyżowe pomiędzy dystrybutorami, oraz w zakresie w jakim (ii) przewiduje on nałożenie na spółkę JCB Service grzywny za wspomniane rzekome naruszenia oraz
3. wydanie przez Trybunał ostatecznego wyroku w sprawie T-67/01 zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału (WE) i tym samym uchylenie w całości lub w części, decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2000 r. w sprawie COMP.F.1/35.918^(?) i przy wykorzystaniu jego pełnej kompetencji uchylenie bądź też zmniejszenie grzywny w wysokości 30 milionów euro nałożonej na spółkę JCB w drodze wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01, JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich; oraz
4. we wszystkich przypadkach zasądzenie od Komisji zgodnie z art. 69 regulaminu Trybunału zwrotu kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu zarówno przed Sądem Pierwszej Instancji, jak i przed Trybunałem;
5. alternatywnie do 3., w przypadku, gdy Trybunał nie rozstrzygnie sprawy, zastrzeżenie kosztów i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji zgodnie z wyrokiem Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty:

Pierwszy zarzut

Wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd Pierwszej Instancji („SPI”) naruszył prawo wspólnotowe poprzez odmowę uwzględnienia zarzutu, iż prawa wnoszącej odwołanie zostały naruszone. Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, iż przysługujące jej prawo do obrony zostało naruszone ze względu na przewlekłość postępowania przed Komisją, które trwało 27 lat (od dnia notyfikacji do dnia wydania decyzji przez Komisję), co uniemożliwiło wykonywanie przez nią praw, które przysługiwały jej jako stronie zgłaszającej. SPI popełnił błąd co do prawa nie uwzględniając konsekwencji takiego naruszenia dla możliwości skutecznej ochrony ze strony wnoszącej odwołanie. Po drugie, wnosząca odwołanie twierdzi, że przysługujące jej domniemanie niewinności również zostało naruszone, ponieważ SPI nie uwzględnił niektórych dowodów wyłączających winę, nie zastosował metody *faisceau d'indices* (pakietu wskaźników) pozwalającej na dokonanie oceny dowodów istotnych w sprawie i nie przeprowadził odpowiedniej i bezstronnej argumentacji.

Drugi zarzut

Wnosząca odwołanie podnosi, że SPI naruszył art. 81 WE kwestionując (i) nałożenie przez wnoszącą odwołanie ogólnego

zakazu sprzedaży biernej przez jego dystrybutorów w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii, Francji i we Włoszech oraz (ii) ograniczenie źródła zaopatrzenia jej dystrybutorów we Francji i we Włoszech, na podstawie błędnej oceny prawnej faktów, niewłaściwej oceny dowodów oraz błędnego zastosowania odpowiednich przepisów wspólnotowego prawa konkurencji. To z kolei pociągnęło za sobą zastosowanie zakazu przewidzianego w art. 81 WE w sposób oczywiście sprzeczny z literą i celem wspomnianego przepisu.

Trzeci zarzut

Zarzut ten dotyczy sposobu naliczania grzywny. W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi, że SPI naruszył art. 15 rozporządzenia nr 17 łamiąc najważniejsze z podstawowych zasad, jakie mają zastosowanie do nakładania grzywien tj. zasadę dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań stron będących osobami prywatnymi oraz wymiaru kary w oparciu o zasadę dobrego traktowania, jak również dokonując niewłaściwej oceny powagi i czasu trwania wspomnianych naruszeń, oraz okoliczności łagodzących i obciążających.

⁽¹⁾ Dz.U. C 186 z dnia 30 czerwca 2001 r., str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z dnia 12 marca 2002 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Högsta domstolen, wydanego dnia 30 marca 2004, w sprawie Klasa Rosengrena, Bengta Morellego, Hansa Särmana, Matsa Åkerströma, Åkego Kempe, Andersa Kempe, Björna Rosengrena, Martina Lindberga, Jona Pierre'a i Tony'ego Stafa przeciwko Prokuratorowi Królestwa

(Sprawa C-170/04)

(2004/C 156/08)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Högsta domstolen (Szwecja) wydanego dnia 30 marca 2004 w sprawie Klasa Rosengrena, Bengta Morellego, Hansa Särmana, Matsa Åkerströma, Åkego Kempe, Andersa Kempe, Björna Rosengrena, Martina Lindberga, Jona Pierre'a i Tony'ego Stafa przeciwko Prokuratorowi Królestwa, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 6 kwietnia 2004. Högsta domstolen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy zakaz prywatnego przywozu, o którym mowa wyżej, może zostać uznany za element sposobu działania monopolu sprzedaży detalicznej, w związku z czym nie jest zakazany przez art. 28 i może być rozpatrywany wyłącznie na gruncie art. 31 WE?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wspomniany zakaz prywatnego przywozu jest zgodny z warunkami art. 31 WE, dotyczącymi monopoli państwowych o charakterze handlowym?

- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze, czy art. 28 WE powinien być interpretowany w ten sposób, że co do zasady sprzeciwia się zakazowi prywatnego przywozu pomimo ciężącego na Systembolaget obowiązku nabywania na żądanie napojów alkoholowych, których nie ma w magazynie?
- 4) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie trzecie, czy taki zakaz prywatnego przywozu może zostać uznany za uzasadniony i proporcjonalny w celu ochrony zdrowia i życia ludzi?

Odwołanie złożone dnia 8 kwietnia 2004 r. (telefaks z dnia 6 kwietnia 2004 r.) przez Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02, Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory).

(Sprawa C-173/04 P)

(2004/C 156/09)

Dnia 8 kwietnia 2004 r. (telefaks z dnia 6 kwietnia 2004 r.) Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG złożyła do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02, Deutsche SiSi-Werke GmbH & Co. Betriebs KG przeciwko Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory). Wnosząca odwołanie jest reprezentowana przez przez Anje Franke Rechtsanwältin, Grünecker Kinkeldey Stockmair & Schwanhäusser, Maximilianstr. 56, D-80538 Monachium we współpracy z Martinem Aufenangerem, rzecznikiem patentowym, Maximilianstr. 56, D-80538 Monachium.

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich (druga izba) z dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawach połączonych T-146/02 do T-153/02⁽¹⁾;
2. obciążenie pozwanego oraz pozwanego w postępowaniu odwoławczym kosztami niniejszego postępowania oraz kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i zasadnicze argumenty:

Odwołanie opiera się na naruszeniu prawa wspólnotowego przez Sąd Pierwszej Instancji.

- Sąd Pierwszej Instancji błędnie ocenił sektor produktów a w konsekwencji formy opakowań, które powinny służyć jako porównanie przy ocenie charakteru odróżniającego zgłoszonego znaku, zgodnie z art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94. Sąd Pierwszej Instancji nie opiera swojej oceny na formach opakowań istniejących na rynku dla konkretnie zgłoszonych produktów, tj. „napoje owocowe, soki owocowe”, lecz ogólnie na formach istniejących dla „płynnych produktów spożywczych”. Nie została uwzględniona kwestia, w jakim zakresie zgłoszone znaki odróżniają się w stosunku do przeciętnych opakowań przeznaczonych do napojów. Sąd Pierwszej Instancji przeprowadził swoją

analizę wyłącznie pod kątem fikcyjnych podstawowych form zgłoszonych znaków jak również możliwego wykorzystania w przyszłości kartonów dla „napojów owocowych, soków owocowych”.

- Opierając się na tej podstawie oceny, Sąd Pierwszej Instancji stawia wymagania zbyt wygórowane jeśli chodzi o formę zgłoszonego znaku, mając na względzie mały stopień wymaganego charakteru odróżniającego.
- Sąd Pierwszej Instancji przy badaniu interesu ogólnego w ramach art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia 40/94 opiera się wyłącznie na interesie ogólnym potencjalnych konkurentów, nie uwzględniając sytuacji faktycznej, tj. że wnosząca odwołanie stosuje stojące opakowania kartonowe od dziesiątek lat bez przypadku imitacji. Interes ogólny konsumentów został całkowicie pominięty.

Skarga wniesiona dnia 13 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-174/04)

(2004/C 156/10)

Dnia 13 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Włoskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Enrico Traversę i Claudio Loggię, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- orzeczenie, że dekret z mocą ustawy nr 192 z dnia 25 maja 2001 r., przekształcony w ustawę nr 301 z dnia 20 lipca 2001 r., zawierający „przepisy doraźne dotyczące ochrony procesów liberalizacji i prywatyzacji specyficznych sektorów świadczących usługi publiczne”, w części dotyczącej automatycznego zawieszania praw głosu przynależnych do akcji przekraczających próg 2 % kapitału zakładowego spółek działających w sektorze elektryczności i gazu, jest niezgodny z art. 56 WE.
- obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Dekret z mocą ustawy nr 192/2001 jest sprzeczny z art. 56 WE, ponieważ przewiduje automatyczne zawieszanie praw głosu przynależnych do akcji przekraczających próg 2 % kapitału zakładowego spółek działających w sektorze elektryczności i gazu. Takie ograniczenie powoduje zróżnicowane i restrykcyjne traktowanie inwestycji dokonywanych przez szczególną kategorię inwestorów i tym samym stoi na przeszkodzie swobodnemu przepływowi kapitału wewnątrz Wspólnoty Europejskiej. W szczególności ograniczenie to zniechęca przedsiębiorstwa publiczne potencjalnie zainteresowane nabyciem udziałów w przedmiotowych spółkach, ponieważ przedsiębiorstwa takie znalazłyby się w sytuacji, w której nie miałyby możliwości skutecznie uczestniczyć w decyzjach spółki i wywierać rzeczywistego wpływu na zarządzanie nią.

⁽¹⁾ Nie opublikowane jeszcze w Zbiorze Orzecznictwa.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Bundesverwaltungsgericht wydanego dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie Franz Marhold przeciwko Landowi Baden-Württemberg

(Sprawa C-178/04)

(2004/C 156/11)

Dnia 15 kwietnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Bundesverwaltungsgericht wydanego dnia 28 stycznia 2004 r. w sprawie Franz Marhold przeciwko Landowi Baden-Württemberg.

Bundesverwaltungsgericht zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy art. 39 WE pozwala na wyłączenie stosowania regulacji § 3 ust. 5 nr 1 Gesetz über die Gewährung einer jährlichen Sonderzuwendung (ustawa w sprawie przyznania rocznej premii specjalnej) (Sonderzuwendungsgesetz), zgodnie z którą osoba ustępująca przed dniem 31 marca ma prawo do zachowania premii, wyłącznie w przypadku, gdy nowy stosunek pracy jest według prawa niemieckiego stosunkiem pracy w sektorze publicznym, w odniesieniu do obywatela Unii Europejskiej, który jako profesor na niemieckim uniwersytecie pozostawał we właściwym dla sektora publicznego stosunku pracy z niemieckim landem i z tego tytułu otrzymywał premię specjalną na podstawie Sonderzuwendungsgesetz, lecz który opuścił to stanowisko przed dniem 31 marca roku następnego, odpowiadając na ofertę uniwersytetu innego Państwa Członkowskiego i tym samym wstępując w stosunek pracy z tym innym Państwem Członkowskim?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony mocą postanowienia Tribunale di Genova wydanego dnia 15 marca 2004 r. w sprawie Andrea Vassallo przeciwko Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate („Aziende”)

(Sprawa C-180/04)

(2004/C 156/12)

Dnia 16 kwietnia 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony na podstawie postanowienia Tribunale di Genova wydanego dnia 15 marca 2004 r. w sprawie przed tym sądem sprawy Andrea Vassallo przeciwko Azienda Ospedaliera Ospedale San Martino di Genova e Cliniche Universitarie Convenzionate („Aziende”).

Tribunale di Genova zwrócił się do Trybunału z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Dyrektywę Rady (WE) 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (art. 1 oraz klauzule 1 b) i 5 Porozumienia ramowego w sprawie pracy na czas określony zawartego pomiędzy UNICE, CEEP i ETUC, usankcjonowanego przez tę dyrektywę) należy rozumieć w tym sensie, mając na względzie zasady niedyskryminacji oraz skuteczności, jak również środki przedsięwzięte przez Republikę Włoską w zakresie

stosunku pracy łączącego pracownika z pracodawcą w sektorze niepublicznym, że sprzeciwia się ona krajowej regulacji, takiej jak art. 36 dekretu z mocą ustawy nr 165 z dnia 30 marca 2001 r., która nie określa „przy spełnieniu jakich warunków, umowy lub stosunki pracy na czas określony uważa się za zawarte na czas nieokreślony”, wykluczając tym samym w sposób radykalny i całkowity, że nadużycie tej formy umowy i stosunku prowadzi do ustanowienia stosunku pracy na czas nieokreślony?

2. Czy – w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie – Dyrektywę Rady (WE) 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (a w szczególności jej klauzulę 5), jak również mające zastosowanie odpowiednie zasady prawa wspólnotowego, biorąc pod uwagę upłynięcie terminu do transpozycji dyrektywy, można rozumieć jako przyznające – również w świetle dekretu z mocą ustawy 368/2001, a zwłaszcza jego art. 5, który przewiduje jako normalną konsekwencję nadużycia umowy na czas określony lub stosunku pracy na czas określony przekształcenie stosunku pracy w stosunek na czas nieokreślony – osobom indywidualnym bezpośrednio i natychmiast wymagalne według właściwych dla danego stanu faktycznego norm prawa krajowego, roszczenie o uznanie stosunku pracy na czas nieokreślony?
3. Czy – w przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie oraz odpowiedzi przeczącej na drugie – Dyrektywa Rady (WE) 99/70/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. (a w szczególności jej klauzula 5), jak również mające zastosowanie odpowiednie zasady prawa wspólnotowego, biorąc pod uwagę upłynięcie terminu do transpozycji dyrektywy, można rozumieć jako przyznające osobom indywidualnym prawo do naprawienia szkody poniesionej na skutek nieprzyjęcia przez Republikę Włoską odpowiednich środków mających na celu zapobieżenie nadużywaniu umów o pracę i/lub stosunków pracy w sektorze publicznym?

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Korkein hallinto-oikeus, wydanego dnia 16 kwietnia 2004 r. w sprawie Miasta Uusikaupunki.

(Sprawa C-184/04)

(2004/C 156/13)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Korkein hallinto-oikeus, wydanego dnia 16 kwietnia 2004 r. w sprawie Miasta Uusikaupunki, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 19 kwietnia 2004 r.

Korkein hallinto-oikeus zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy art. 20 dyrektywy Rady 77/388/EWG⁽¹⁾ powinien być interpretowany w ten sposób, że, z zastrzeżeniem przepisów jego ust. 5, korekta odliczeń, o której mowa w tym artykule, jest obowiązkiem Państwa Członkowskiego w zakresie dóbr inwestycyjnych?

- 2) Czy art. 20 dyrektywy Rady 77/388/EWG powinien być interpretowany w ten sposób, że korekta odliczeń, o której mowa w tym artykule, jest stosowana również w sytuacji, gdy dobro inwestycyjne, w tym przypadku nieruchomości, pierwotnie było przeznaczone na działalność zwolnioną od podatku, gdzie odliczenia były od początku całkowicie wyłączone, i dopiero później, w trakcie okresu korekty, dobro to zostało wykorzystane na cele objęte VAT?
- 3) Czy art. 13 C zdanie drugie dyrektywy może być interpretowany w ten sposób, że prawo do odliczenia w przypadkach nabycia związanych z nieruchomościami może być ograniczone przez prawo Państwa Członkowskiego w taki sposób, jak to przewiduje fińska ustawa o VAT, to jest tak, że dochodzi do całkowitego wyłączenia prawa do odliczeń w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie?
- 4) Czy art. 17 ust. 6 zdanie drugie dyrektywy może być interpretowany w ten sposób, że prawo do odliczenia w przypadkach nabycia związanych z nieruchomościami może być ograniczone przez prawo Państwa Członkowskiego o VAT w taki sposób, jak to przewiduje fińska ustawa o VAT, to jest tak, że dochodzi do całkowitego wyłączenia prawa do odliczeń w przypadkach takich jak w niniejszej sprawie?

(¹) Szósta Dyrektywa Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw Państw Członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 376, str. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku wydziału administracyjnego Conseil d'Etat (Belgia), wydanego dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie P. Housieaux przeciwko Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale popieranych przez Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) i SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.)

(Sprawa C-186/04)

(2004/C 156/14)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku wydziału administracyjnego Conseil d'Etat (Belgia), wydanego dnia 1 kwietnia 2004 r. w sprawie P. Housieaux przeciwko Délégués du Conseil de la Région de Bruxelles-Capitale popieranych przez Société de développement régional de Bruxelles (S.D.R.B.), S.A. Batipont Immobilier (B.P.I.) i SA Immomills L. de Waele Development (I.L.D.W.D.).

Wydział administracyjny Conseil d'Etat (Belgia) zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy termin dwóch miesięcy przewidziany w art. 3 ust. 4 dyrektywy Rady 90/313/EWG z dnia 7 czerwca 1990 r. w sprawie swobody dostępu do informacji o środowisku (¹) jest terminem instrukcyjnym do znaczy jedynie terminem orientacyjnym dla władz, do których jest zaadresowany wniosek

o udzielenie informacji, czy też terminem ustawowym, którego przestrzeganie należy do obowiązku tych władz?

2. W sytuacji, kiedy ten termin dwóch miesięcy jest terminem ustawowym, i kiedy z upływem tego terminu, władze, do których był zaadresowany wniosek o udzielenie informacji, nie podjęły żadnej decyzji, co to jest za „decyzja”, do której odnosi się art. 4 in fine powyżej cytowanej dyrektywy, a której rozpatrzenia można się domagać na drodze prawnej lub administracyjnej „zgodnie z obowiązującym w danym państwie systemem prawnym”?
3. Czy art. 3 ust. 4 i art. 4 powyżej cytowanej dyrektywy zabraniają, aby „obowiązujący w danym państwie system prawny” interpretował milczenie ze strony władz, do których zwrócono się z wnioskiem o udzielenie informacji – milczenie utrzymywane przez okres dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy – jako dorozumianą decyzję odmowną, decyzję, która nie jest zatem uzasadniona, ale która może stać się przedmiotem rozpatrzenia na drodze prawnej lub administracyjnej, o której mowa w art. 4?
4. W sytuacji, kiedy termin dwóch miesięcy, o którym mowa w art. 3 ust. 4 dyrektywy jest terminem instrukcyjnym, czy art. 3 ust. 4 i art. 4 dyrektywy sprzeciwiają się temu, aby „obowiązujący w danym państwie system prawny” przewidywał, że osoba ubiegająca się o informację, może wezwać władze do udzielenia odpowiedzi na jej wniosek o udzielenie informacji w określonym terminie, w przypadku uchylenia którego trwałe milczenie ze strony władz będzie poczytywane za dorozumianą decyzję odmawiającą udzielenia informacji, która następnie może stać się przedmiotem rozpatrzenia na drodze prawnej lub administracyjnej?

(¹) Dz.U. L 158, z 23.06.1990, str. 56.

Odwołanie wniesione w dniu 23 kwietnia 2004 r. przez Grahama Frencha, Johna Neigera i Michaela Leightona od postanowienia piątej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie T-319/03 pomiędzy Grahamem Frenchem, Johnem Stevenem Neigerem, Michealem Leightonem, Johnem Frederickiem Richardem Pascoe, Richardem Micklethwaitem i Ruth Margaret Micklethwait przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich.

(sprawa C-190/04 P)

(2004/C 156/15)

Odwołanie od postanowienia piątej izby Sądu Pierwszej Instancji z dnia 20 lutego 2004 r. w sprawie T-319/03 pomiędzy Grahamem Frenchem, Johnem Stevenem Neigerem, Michealem Leightonem, Johnem Frederickiem Richardem Pascoe, Richardem Micklethwaitem i Ruth Margaret Micklethwaitem przeciwko Radzie Unii Europejskiej i Komisji Wspólnot Europejskich zostało wniesione do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich w dniu 23 kwietnia 2004 r. przez Grahama Frencha, Johna Neigera i Michaela Leightona, reprezentowanych przez J. S. Barnetta, Solicitor-Advocate.

Wnoszący odwołanie wnoszą do Trybunału o:

1. uchylenie zaskarżonego postanowienia
2. uwzględnienie ich wniosków w postaci projektu rozstrzygnięcia załączonego do odwołania, alternatywnie
3. skierowanie sprawy do Sądu Pierwszej Instancji, i w każdym wypadku
4. zasądzenie od pozwanych na rzecz skarżących kosztów postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Wnoszący odwołanie utrzymują, że Sąd Pierwszej Instancji popełnił błąd co do prawa stwierdzając, że, w odniesieniu do domniemanego niezgodnego z prawem postępowania pozwanych, skarżący nie wskazali zasady prawa pierwotnego, którą według nich pozwani naruszyli. Wnoszący odwołanie twierdzą, że uchybienie pozwanych zostało w sposób precyzyjny określone w pozwie.

Skarga wniesiona dnia 26 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Francuskiej

(Sprawa C-191/04)

(2004/C 156/16)

Dnia 26 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Francuskiej sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez A. Bordes i G. Valero Jordana, w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. orzeczenie, że nie przekazując informacji, które winny zostać zgromadzone przez właściwe władze lub właściwe organy w ramach obowiązku monitorowania zrzutów i pozostających osadów komunalnych, wprowadzonego mocą art. 15 dyrektywy 91/271/EWG⁽¹⁾ dotyczącej oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 str. 40) na dzień 31 grudnia 1999 r. w części odnoszącej się do aglomeracji, których dotyczy upływ terminu 31 grudnia 1998 r. w ciągu sześciu miesięcy od wniosku Komisji z dnia 18 grudnia 2000 r. Republika Francuska uchybiła zobowiązaniom, jakie ciążyą na niej mocą art. 15 ust. 4 tej dyrektywy.
2. obciążenie Republiki Francuskiej kosztami postępowania.

Republika Francuska nie dopełniła obowiązku przekazania Komisji informacji dotyczących stanu – na dzień 31 grudnia 1999 r. – monitorowania wód aglomeracji, których dotyczył upływ pierwszego z terminów zawarych w dyrektywie, to jest

aglomeracji o RLM (równoważna liczba mieszkańców) przekraczającym 10.000 jednostek, które dokonują zrzutów swoich ścieków do wód, do których odprowadzane są ścieki, uznanych za „strefy wrażliwe”.

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 91/271/EWG z dnia 21 maja 1991 r. dotycząca oczyszczania ścieków komunalnych (Dz.U. L 135 z dnia 30 maja 1991 r., str. 40).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Cour de cassation (Francja), 1ère chambre civile, wydanego dnia 17 lutego 2004 r., w sprawie Société Lagardère Active Broadcast, wstępującej w prawa spółki Europe 1 communication SA przeciwko Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE) i Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten MBG, GVL SARL, przy udziale Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision (CERT) Europe 1 SA

(Sprawa C-192/04)

(2004/C 156/17)

Dnia 26 kwietnia 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wyroku Cour de cassation (Francja), 1ère chambre civile, wydanego dnia 17 lutego 2004 r., w sprawie Société Lagardère Active Broadcast, wstępującej w prawa spółki Europe 1 communication S.A. przeciwko Société pour la perception de la rémunération équitable (SPRE) i Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten MBG, GVL SARL, przy udziale Compagnie européenne de radiodiffusion et de télévision (CERT) Europe 1 S.A.

Cour de cassation (Francja), 1ère chambre civile, zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) jeżeli spółka nadawcza transmitująca z terytorium jednego Państwa Członkowskiego, w celu rozszerzenia transmisji swoich programów na część swojego audytorium krajowego, korzysta ze znajdującego się w pobliżu na terytorium innego Państwa Członkowskiego nadawcy, którego koncesjonariuszem jest posiadająca udział większościowy jej spółka zależna, czy prawo tego innego Państwa określa jednorazową i godziwą opłatę, o której mowa w art. 8 ust. 2 dyrektywy EWG 92/100 z dnia 19 listopada 1992 r.⁽¹⁾ i art. 4 dyrektywy 93/83 z dnia 27 września 1993 r.⁽²⁾, należną z tytułu fonogramów odtworzonych do celów handlowych i zawartych w retransmitowanych programach?
- 2) w przypadku odpowiedzi twierdzącej, czy pierwotna spółka emitująca jest uprawniona do potrącenia sum wpłaconych przez jej spółkę zależną z opłaty jaka jest od niej wymagana z tytułu wszystkich transmisji odebranych na terytorium państwowym?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/100/EWG z dnia 19 listopada 1992 r. w sprawie prawa najmu i użyczenia oraz niektórych praw pokrewnych do prawa autorskiego w zakresie własności intelektualnej (Dz.U. L 346 z 27.11.1992, str. 61).

⁽²⁾ Dyrektywa Rady 93/83/EWG z dnia 27 września 1993 r. w sprawie koordynacji niektórych zasad dotyczących prawa autorskiego oraz praw pokrewnych stosowanych w odniesieniu do przekazu satelitar-

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Supremo Tribunal Administrativo, druga izba spraw podatkowych spornych, wydanego dnia 17 marca 2004 r. w sprawie Fazenda Pública przeciwko Organon Portuguesa – Produtos Químicos e Farmacêuticos, Lda

(Sprawa C-193/04)

(2004/C 156/18)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Supremo Tribunal Administrativo, druga izba spraw podatkowych spornych, wydanego dnia 17 marca 2004 r. w sprawie Fazenda Pública przeciwko Organon Portuguesa – Produtos Químicos e Farmacêuticos, Lda, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 26 kwietnia 2004 r.

Supremo Tribunal Administrativo zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- Czy opłaty pobrane z tytułu sporządzenia aktu notarialnego zbycia udziałów w spółce wchodzą w zakres przepisów art. 4 ust. 3 dyrektywy 69/335/EWG (¹)?
- Czy art. 5 ust. 1, czytany łącznie z art. 3 lit. c), taryfy opłat notarialnych zatwierdzonej decyzją nr 966/98 z dnia 25 listopada 1998 r. w brzmieniu obowiązującym w czasie rozpatrywanych zdarzeń, jest niezgodny z art. 10 lit. c) i art. 12 ust. 1 lit. e) dyrektywy Rady 69/335/EWG z dnia 17 lipca 1969 r. w zakresie, w jakim stanowi, że opłaty od sporządzenia aktu notarialnego zbycia udziałów ustalane są wyłącznie w zależności od wartości zbytych udziałów, bez ograniczenia kwotowego i bez brania pod uwagę wartości wykonanej usługi?

(¹) Dyrektywa Rady 69/335 EWG z dnia 17 lipca 1969 r. dotycząca podatków pośrednich od gromadzenia kapitału (Dz.U. L 156, str. 23).

III

(Powiadomienia)

(2004/C 156/19)

Ostatnia publikacja Trybunału Sprawiedliwości w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej

Dz.U. C 146 z 29.4.2004.

Teksty te są dostępne na stronach internetowych:

EUR-Lex: <http://europa.eu.int/eur/lex>CELEX: <http://europa.eu.int/celex>
